

lesarabrøv

Sannleiki um seg sjálvan

I Dagblaðnum er tað fastur tættur at hava eina spaltu á síðu 3, ið nevnist »Brot úr lesnadi«. Datt niður á hesa spaltu úr Dagblaðnum 31. mars 1989. Sætta »brotið« er ógvuliga áhugavert, serliga tá man hugsar um, at blaðstjóri Dagblaðsins eitur Óli Breckmann. Brotið er soljóðandi: »Kunsturin at lugva,

so veikir heilar trúgva tær, er at føra fram smá, men væl skjálprógvað ósannindi, sum geva fatan av heildini«. (— Martin Allwood).

Stuttligt, at hetta stendur skrivað i Dagblaðnum, tað passar so væl til Óla Breckmann sjálvan.

Butterfly

»Udenrigsministerens bekymringer«

I viðtali við Sjonvarp Føroya gjørdi danski uttanrikisráðharrin, Uffe Ellemann-Jensen okkum føroyingar varugar við, at hann hevði »store bekymringer« i sambandi við uttanlandsskuld okkara.

Eg eri ein av teimum mongu, sum als ikki góðtaka, at uttanlandsskuldin verður roknað út sum um tað var Føroya landsstyri, Føroya Løgting ella heimastýrið ella Føroyar,

sum skyldaði hesa upphædd, sum kunngjørd varð á tíðindafundi og sum enn ikki er skjálprógvað.

Tá uttanrikisráðharrin úttalar seg til Sjonvarp Føroya um okkara uttanlandsskuld, skuldi hann verið objektivur og sagt, at her kann ikki samanberast við danska uttanlandsskuld. Danska ríkið hevur so og so stóra uttanlandsskuld i fremmandari valuta. Føroyskir lánarar hava so og so stóra skuld — mest i donskum krnum. Munurin er bert tann, at landið eigur bert ein prosentpart av hesi skuld. Sostatt skuldi ráðharrin ikki tikið undir við villleiðandi tølunum, sum enn ikki eru skjálprógvað i Føroyum. Hvussu nógv prosent skyldar landið, og hvussu nógvur skylda privatir einstaklingar ella felagsskapir? That is the question?

Torshavn 3. apríl 1989
Hanna Lisberg

Tunga ferðslan og vegirnir

Folk i sini heild dáma ikki pikar! — dekkvaks og ketur eru loysnin« i 90'unum, sigur ein Petur Hermansen (urmalningur tá tað kemur til koyring á flundrubaki).

»Landið steðgaði ikki upp (meinar ivaleyst: lá ikki lamið) aðrenn pikarnir komu«, sigur hann viðari.

Til hetta skal sigast, at pikar komu til landið fyrst i 60'unum, og aðrenn tað var landið ikki farið »i gongd«.

Tað vóru heilt einfalt eingir vegir.

Ósaklig argumentation, so sum fokuserandi (tvass-ið hjá P. Hermansen, atti ikki at verið tikið við i einum serious útvarpskjaki, har tað snýr seg um liv ella deyð, ella avlamni.

Sakliga argumentationin hjá Tummasi av Kjalnesi eigur ein at vera takksamur fyri og litil ivi man vera um, at fólk flest fult ut taka undir við hesum

sjonarmiðum Tummasar. Undrunarvert at hoyra at »talsmaðurin fyrri stóri ferðslutrygd« kundi taka undir við nokrum av teimum mótsegnum, ið Hermansen vartaði upp við.

Enn meira undrunarvert at hoyra professionell teknika sum verkfrøðingin Jógvan Nólsee (viðundirstrikan av at eingin statistikur fanst), kortini neyvt at geva boð uppá ein kostnað (15-22 mill. kr./árið) fyri asfalttering, har tær 8 mill. (+, ±7?) vóru av pikaáaum.

Loyvi mær hendan spurning: Er tunga ferðslan — (aksultrýst i røring uppá 20-40 tons) uttan ávirkan á vegirnar? og asfaltslitið — er tað ikki i stóran mun succesivt vaksið við fleirfaldingini av »pansarabilum« i døgndrift, sum við einari eginvekt uppá fleiri ferðir 10 tons, umframt eina last uppá fleiri og tiggju, toga seg aftur og fram eftir

landsvegnum millum bygdir og bý?

Hvussu við svørtum dieselroyki frá niðurslitnum »second hand« motorum i hesum »brúktu« vrakum, sendandi oceanir av evju frammanfyri, aftanfyri og til báðar síðir, útyvir tað annars óspilta umhvørvið og sakleys ferðandi. Hvussu kann tað lata seg gera, soleiðis ikki at siggja skógina fyrri berum trøum?

Hvørjar avleiðingar hevur henda velduga »knusieffektin« á sjálvt bindievnið i asfaltlagnum og kunnu vit ikki leggja ein paralelveg uppá einar 500 metrar ella so, soleiðis at vit fæa kunnleika um hesi viðurskifti við at styra tunga trafikkinum út á eitt tihkt paralelspor i ávása tíð.

Urslitið hevði møgulega verið at pikarnir blivu meira og minni frikendir.

Pikur

Ferðamannamiðstöðin umboðsstovu í Wien

Ferðamannamiðstöðin hevur gjørt avtalu við Astrid Oberlander-Kerber, at hon skal umboða Ferðamannamiðstöðina, og føroysk áhugamál annars, i Wien i Eysturriki.

Móðir Astridar er føroysk. Sjálv er Astrid fodd i Wien, men eftir lokna skulagongd kom hon til Føroya og starvaðist her i fleiri ár, mest innan ferðamannavinnuna. Hon var t.d. eina tíð á söludeildini á Hotel Føroyum, seinni á Hotel Borg. Eisini hevur hon starvast hjá Smyril Line og Toru Tourist Traffic.

I 1988 arbeiddi hon á skrivstovuni hjá Danmarks Turistråd i Wien, men danir

gjørdi av at steingja umboðsstovur teirra i Eysturriki og Sveits frá á nýggjárinum.

Kunnleiki Astridar til Føroyar og serliga føroysk ferðamannaviðurskifti gjørdi, at stóru saknur var i henni, nú skrivstovan varð stongd. Ti tok Ferðamannamiðstöðin upp samráðingar við hana um framhaldandi at umboða Føroyar.

Astrid skal nú byrja starv á eini ferðamannastovu i Wien og hevur hon fingið avtalu i lag við teir, at hon eisini kann rokja føroysk áhugamál.

Føroysku áhugamálini verður Astrid at rokja frá sini heimaadressu i Klosterneuburg. Klosterneuburg

er litil býur, sum liggur skamt úr Wien.

Eysturrikarum dáma betur at ferðast einsamallir, heldur enn i stórum ferðalögum, tí ræður um, at ferðamannastovurnar allar, stórar sum smáar, eru væl kunnaðar um Føroyar og ferðamøguleikarnar til Føroya.

Astrid hevur áður umboða Ferðamannamiðstöðina á framsýningum i øðrum londum, eitt nú London og Berlin. Møgulega fer hon eisini framvið at vera føroyskt umboð á slikum ferðamannaframsýningum.